

var meget ond imod ham derfor. Jeg skønner ikke rettere, end at disse Ord har Forsvarsministeren oversat paa Dansk, og at han under denne Sag skriver: Dette er min Villie, dette er min Befaling, saadan skal det være. Jeg ved ikke, om Ministeren har i Sinde at indsætte det paa sit Storkorsridder-Skjold i Frederiksborg Kirke i Stedet for „Aand er Magt“, som der nu staar.

Men det er denne hensynsløse Aabenhed, der fremkalder det Spørgsmaal hos mig, som jeg ogsaa vil underkaste en kort Undersøgelse: Hvem er det, som siger dette til os? Hvad er det for en Mand, som giver os dette Diktamen? Er det en Høvding for det danske Folk, for dettes overvældende Flertal, som giver os denne Befaling? Og Svaret bliver: Nej, det er en lille Chef for en Gruppe paa 27 Mand, som ved sidste Valg blev valgt med ikke halvt saa mange Stemmer, som den egentlig skulde have. Det er en Gruppe, som, hvis den skulde vejes paa den parlamentariske Vægt, man plejer at veje al Ting paa, i dette Ting svarer til en Magtstilling paa 14—15 Medlemmer. Det er Chefen for en saadan lille Gruppe, som udsteder dette: sic volo, sic jubeo til os.

Det har været sagt tidt i disse Dage, at man kom ikke udenom de 27 og deres Fører. Jeg vil dertil sige: Aa nej, hvorfor skulde man komme udenom dem? Man skal ikke komme nogen Gruppe eller noget Medlem her i Tinget, som deltager i Arbejdet og vil deltage deri. Men hvorfor hører man ikke den Ytring, at man kommer ikke udenom de 21 Højremænd, eller at man kommer ikke udenom de to Gange 11 Moderate. Det er dog ikke saadan, at man skal lave et Forsvar for Højre og for de Moderate i vor specielle Interesse, saa at vi skulde tigge og bede de 27 hjælpe os dermed, for at vi kunde blive tilstrækkeligt forsvarede. Det, vi skulle have, er et Forsvar for Landet, et Forsvar for Danmark, og dertil høre alle Grupper, enten de saa tælle 27, eller hvor mange de nu ere. Men hvad er det saa, der sker her, og hvad er det, som ligger bagved dette, at man kommer ikke udenom de 27? Bagved det ligger noget, i Sammenligning

med hvilket i Virkeligheden det gamle Højres Provisorium fuldstændig blegner.

De provisoriske Love, der blev udstedte, og den provisoriske Befæstning, der blev udført, skete dog for det første under et meget alvorligt Ansvar for den lovlige Domstol, Rigsretten, som efter Forfatningen bestaar her i Landet, og dernæst skete det ved Hjælp af de lovlige ansatte sagkyndige, saaledes at det, der foregik, var i Overensstemmelse med Sagkundskaben, og som det skal og bør være, selv om man ikke synes om dets Tilblivelse. Men det forholder sig ganske anderledes med det Provisorium, som Forsvarsministeren udsteder ved Hjælp af sine 27. Der er ikke noget saadant alvorligt og føleligt Ansvar bag dem. Det, som kan hænde de 27, er den Ubehagelighed, at de blive kasserede af deres Vælgere, og det faa de se at bære paa en eller anden Maade. Men det er ikke noget Ansvar, som i nogen Maade kan stilles ved Siden af Ansvar for Rigsretten, hvor man, saa vidt jeg ved, endog kunde dømmes fra Ære, Liv og Gods. Ansvar for Vælgerne er det eneste Ansvar, som hviler paa dem. Og alligevel, det, de gøre, er, at de tage den Revolver, som Omstændighederne trykke dem i Haanden, fordi de i Øjeblikket ere Tungen paa Vægtskaalen blandt de Grupper, som i det hele ere tilbøjelige til at gennemføre et Forsvar, og sætte den for Brystet af os andre og siger: Enten Københavns Landbefæstnings Nedlæggelse eller intet Forsvar! Det forekommer mig at være en uhørt Anmasselse af en Gruppe, selv om den er stor, og endnu værre, naar den er lille.

Det, denne Gruppe gør mod os alle og mod den militære Sagkundskab her i Landet, gør den ikke blot, naar det drejer sig om en lille Enkelthed, som det nordlige Fløjfort dog er, naar det kommer til Stykket, men ogsaa, naar det drejer sig om et stort og aldeles overvældende Grundspørgsmaal, om det, der efter Sagkundskabens Mening er Fundamentet for det hele, og uden hvilket alle de andre Forsvarsforanstaltninger i Virkeligheden ere værdiløse. Her møder man med Revolveren og siger: Landbefæstningen bort,